

Строфи

Євген Маланюк

1.

Ти виростала, квітла й наливалась
І втілилась — в медвяний виноград
Та яблука. Мов наложниця, сад
Зітхає втолено. І гасне літній галас.

І лагодою сяє стиглий лад,
І спогад золотіє, як кохались
У бурях квітня, в ворожбі Купала—
Ось — день плодів. А завтра — листопад.

2.

Безверхе бойовисько, де мечі
Потяли все,— знов стоптане і голе.
Широкоперсий вітер лиш дзижчить
І мчить козацьке перекотиполе.

Зачепить? Вкорениться? Проросте?
Мовчить, мовчить важке осіннє небо.
Чи проковтне страшним простором степ,
Чи дикий чвал той перейме Мазепа.